

האש, וכתובה באש לכנה על גפי
אש שחרה, והאותיות היו
פורחות ועולות באויר.

והאות הראשונה של התורה
נחלקה לשבע מאות ושבעים
וחמשה לכל צד, וכלם נראו
באויר הרקיע באות ו', ו' לצד זה,
ו' לצד זה. וכן לכל הצדדים.

ואלו היו היוזן היו עומדים על
עמודים, ואותם העמודים היו
עומדים על גס, וכל הווים עליהם.
משום שסוד התורה עומד על ו'.
ואותן ווי"ם שהם סוד האמונה
של התורה, כלם עומדים על
עמודים, שהם סודות שיוצאים
בהם נביאים, הסוד שלהם בכל
צד. ועל אותם עמודים עומדים
אותם הווי"ם.

ו' עליונה היא סוד הקול שנשמע,
והוא הסוד שעומדת בו התורה,
משום שתורה יוצאת מאותו קול
פנימי, שנקרא קול גדול. והקול
הגדול הזה הוא סוד התורה, ועל
זה כתוב, (דברים ה) קול גדול ולא
קץ.

בא וראה, הקול הגדול הזה הוא
עקר הכל וסוד השם הקדוש
העליון, ועל זה פרשה שאסור
לאדם להקדים שלום לחברו טרם
שיתפלל תפלתו, וסוד זה
פרשהו, שכתוב (משלי כז) מברך
רעהו בקול גדול בפקר השכם
קללה תחשב לו. ואינו אסור, עד
שמברך אותו בקול גדול, שהוא
עקר השם הקדוש.

ורבן סוד התורה יוצא מאותו קול
גדול, וזהו מלך. במסבו - זה
מצמד הר סיני, ופרשה נרדי נתן
ריחו - זו כנסת ישראל, משום
שאמרו ישראל, (שמות כד) כל אשר
דבר ה' נעשה ונשמע. שהמלך -
זהו המלך העליון, ופרשה.

אתייהיבת בלהטי אשא, וכלא בסטרא
דאשא, וכתיבא באשא חוורא, על גפי אשא
אוכמא. ואתוון הוו פרחין וסלקין באוירא.

ואת קדמאה דאורייתא, אתפליג לשבע מאה
ושבעים וחמשה לכל סטר, וכלהו
אתחזון באוירא דרקיעא באת ו', ו' לסטרא
דא, ו' לסטרא דא. וכן לכל סטרין.

ואלין ווין הוו קיימין על עמודין, ואינון
עמודין הוו קיימין על ניסא, וכלהו

ווין עליהו. בגין דרזא דאורייתא על ו' ו'
קיימא. ואינון ווין דאינון רזא דמהימנותא
דאורייתא, פלהו על אינון עמודים קיימין,
דאינון רזין דנפקין בהו נביאים, רזא דלהון
בכל סטר. ועל אינון קיימין, קיימן אינון ווין.

ו' עלאה, איהו רזא דקול דאשתמע, ואיהו
רזא דקיימא ביה אורייתא, בגין דאורייתא
נפקא מההוא קלא פנימאה, דאקרי קול גדול.
ודא קול גדול איהו רזא דאורייתא. ועל דא
כתיב (דברים ה) קול גדול ולא יסף.

הא חזי, האי קול גדול, איהו עקרא דכלא,
ורזא דשמא קדישא עלאה, ועל דא
אוקמוה, דאסיר ליה לבר נש לאקדמא שלמא
לחבריה, עד לא יצלי צלותיה. ורזא דא
אוקמוה, דכתיב, (משלי כז) מברך רעהו בקול
גדול בפקר השכם קללה תחשב לו. ולא
איהו אסור, עד דמברך ליה ברזא דקול גדול,
דאיהו עקרא דשמא קדישא.

ועל דא, רזא דאורייתא נפקא מההוא קול
גדול, ודא איהו מלך. במסבו: דא מעמד

הר סיני, ואוקמוה נרדי נתן (דף רכ"ז ע"א) ריחו,
דא כנסת ישראל. בגין דאמרו ישראל,
כל אשר דבר יי' נעשה ונשמע. שהמלך: דא
איהו מלך עלאה, ואוקמוה.